

opusdei.org

Budskap av Påven för fastetiden år 2008

Den 6 februari börjar fastetiden: 40 dagar som de kristna ägnar åt att förbereda Påskan. I år inbjuder den helige Fadern att återupptäcka ”värdet av vår kristna existens” och reflekterar över allmosorna.

2008-02-06

Kära bröder och systrar!

Varje år erbjuder fastetiden oss ett lägligt tillfälle att fördjupa

innebörden och värdet av vår kristna existens. Den stimulerar oss att återupptäcka Guds barmhärtighet, för att vi i vår tur blir mer barmhärtiga mot våra bröder. Under fastetiden anbefaller Kyrkan de goda gärningar som konkret främjar denna process av inre förnyelse hos de troende, nämligen bönen, fastan och givandet av allmosor. I år vill jag i detta traditionella fastebudskap dröja vid allmosan, som utgör ett konkret sätt att komma de nödlidande till hjälp, och som samtidigt är en asketisk övning att frigöra sig från bundenheten vid de jordiska ägodelarna. Hur stark makten av den materiella egendomen är och hur entydigt vårt beslut måste vara att inte göra den till en avgud, det bekräftar Jesus med eftertryck i orden: “Ni kan inte tjäna både Gud och mammon” (*Lk 16:13*).

Att ge allmosor hjälper oss att övervinna denna ständiga frestelse,

ty givandet av allmosor lär oss att med andra dela det som vi genom Guds godhet har fått. Detta är innebörden av de särskilda kollekter för de fattiga som genomförs under fastetiden i många delar av världen. På detta sätt förbinder sig den inre reningen med ett uttryck för den kyrkliga gemenskapen som redan urkyrkan kände. Om detta talar den helige Paulus i sina brev angående kollekten till församlingen i Jerusalem (jfr 2 *Kor* 8-9; *Rom* 15:25-27).

2. Evangeliet lär att vi inte är ägare utan förvaltare av den egendom som vi har. Den får därför inte betraktas som en oantastlig besittning, utan den är ett medel genom vilket Herren kallar envar av oss att förmedla hans omsorg om vår nästa. Som *Katolska Kyrkans Katekes* understryker, har den materiella egendomen, genom sin universella

bestämmelse, ett socialt värde (jfr nr 2404).

I Evangeliet är Jesu klander av den som vill ha och bruka de jordiska rikedomarna bara för sin egen vinning tydligt. Inför de människomassor som saknar allt och som lider av hunger är orden i Första Johannesbrevet en hård tillrättavisning: "Om någon, som har vad han behöver här i världen, ser sin broder lida nöd, men stänger sitt hjärta för honom, hur kan då Guds kärlek förbli i honom?" (1 *Joh* 3:17). Med ännu större tydlighet ljuder ropet om att dela med sig i de länder som till den övervägande delen har en kristen befolkning, eftersom deras ansvar gentemot de många som lever i misär ock elände väger tyngre. Att komma till deras hjälp är i första hand en akt av rättfärdighet och rättvisa, innan den är en akt av kärlek.

3. Evangeliet visar på ett typiskt kännetecken för kristet allmosegivande: det skall ske i det fördolda. "När du ger allmosor, låt då inte vänstra handen veta vad den högra gör", säger Jesus; "ge din allmosa i det fördolda" (Alt 6:3-4). Strax dessförinnan hade han sagt att man inte skall berömma sig av sina goda gärningar, för att inte riskera att gå förlustig lönen i himmelen (jfr M 6:1-2). Lärjungens omsorg gäller att se till att allt sker till Guds större ära. Jesu uppmaning lyder: "Så skall också ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader som är i himmelen" (Mt 5:16). Allt är inriktat på Guds ära och inte på vår egen. Kära bröder och systrar, må medvetandet om detta följa varje hjälpende handling för vår nästa. Då undviker man att förvandla den till ett medel att göra sig själv gällande. Om vi, när vi utför en god gärning, inte söker Guds ära och våra

medmänniskors sanna väl, utan framför allt strävar efter personlig vinning eller helt enkel andras bifall, då motsvarar vi inte Evangeliets anda. I det moderna samhället, där allt görs synligt, måste man vara mycket vaksam när det gäller denna frestelse. Evangeliets välgörenhet är inte bara filantropi. Den är fastmer en konkret akt av kärleken – *caritas* – som är en teologal dygd, vilken kräver den inre omvändelsen till Guds kärlek och till kärleken till bröderna. Den efterliknar Jesus Kristus, som har utgivit sig själv för oss, ända till döden på korset. Hur mycket borde vi inte tacka Gud för de många människor, som fjärran från mediesamhällets strålkastare i obemärkthet och i kristen anda utför storslagna gärningar för att hjälpa sin nästa i nöd? Det nyttar föga att skänka åt andra av egna tillgångar, om vårt hjärta därigenom blir uppblåst av fåfäng ära. Därför söker den som vet, att Gud “ser i det

fördolda” och skall belöna i det fördolda, inte mänskligt erkännande för de utförda barmhärtighetsverken.

4. Den Heliga Skrift inbjuder oss att betrakta allmosan med en djupare blick, att se den utöver den rent materiella dimensionen, och den lär oss att det ligger större glädje i att ge än i att få (jfr *Apg* 20:35). När vi handlar i kärlek, uttrycker vi sanningen i vårt väsen. Vi är nämligen inte skapade för oss själva, utan för Gud och för våra medmänniskor (jfr 2 *Kor* 5:15). Varje gång som vi av kärlek till Gud delar våra tillgångar med vår behövande nästa, får vi erfara att livets fullhet kommer av kärleken och att vi får allt tillbaka som fridens och den inre tillfredsställelsens välsignelse och glädje. Ja, ännu mer: den helige Petrus nämner bland allmosegivandets andliga frukter även syndernas förlåtelse. “Kärleken

– så skriver han – gör att många syndar blir förlåtna” (1 Petr 4:8). Som fastetidens liturgi ofta upprepar, erbjuder Gud oss syndare förlåtelsens möjlighet. Att dela vår egendom med de fattiga gör oss beredda att ta emot syndernas förlåtelse. Nu tänker jag på alla dem som är tyngda av bördan av det onda som de har gjort, och som därför känner sig långt borta från Gud, och är rädda och nästan oförmögna att vända sig till Honom. Medan givandet av allmosor för oss närmare vår nästa, för det oss även närmare Gud, och det kan bli till ett medel för en sann omvändelse och leda till försoning med Honom, liksom med våra bröder och systrar.

5. Givandet av allmosor fostrar till en kärleksfull storsinhet och generositet. Den helige Giuseppe Benedetto Cottolengo brukade säga: “Räkna aldrig mynten som ni ger ut, ty så säger jag alltid: När ni ger en

allmosa och den vänstra handen inte får veta vad den högra gör, då får heller inte den högra veta vad den själv gör” (*Detti e pensieri*, Edilibri, nr 201). I detta sammanhang är episoden med den fattiga änkan i Evangeliet av stor betydelse, hon som av sin fattigdom i templets offerkista lade allt hon ägde, “allt hon hade att leva på” (*Mk* 12:44). Hennes lilla obetydliga slant blir till en värtalig symbol. Denna änka ger inte Gud något av sitt överflöd. Hon ger det som hon är. Hon ger sig själv helt och hållet. Denna gripande berättelse är innesluten i den bibliska skildringen av de dagar som omedelbart föregår Jesu lidande och död. Jesus blev fattig för att göra oss rika genom sin fattigdom – så skriver den helige aposteln Paulus (jfr 2 Kor 8:9). Han har utgivit sig själv helt och hållet för oss. Fastetiden nödgar oss – även genom givandet av allmosor – att följa hans exempel. I Jesu skola kan vi lära oss att göra en gåva av vårt

liv. Genom att efterlikna honom växer vår beredvillighet att inte bara ge av våra tillgångar, utan skänka oss själva. Är inte hela Evangeliet sammanfattat i det enda kärleksbudet? Bruket att under fastetiden ge allmosor blir därför ett medel som hjälper oss att gå framåt på vår kristna kallelse väg. När den kristne ger ut sig själv utan beräkning, vittnar han om att det inte är den materiella rikedom som dikterar tillvarons lagar, utan kärleken. Kärleken är den som ger allmosan dess värde, som allt efter vars och ens möjligheter och tillgångar inspirerar till olika former av hängiven generositet.

6. Kära bröder och systrar! När vi under fastetiden förbereder oss på Påsken, inbjuds vi till en andlig "träning", så att vi växer till i kärleken och känner igen Kristus själv i de fattiga. I Apostlagärningarna berättas det vad

aposteln Petrus sade till den lame vid tempelporten som bad om en allmosa: "Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig. I nasarén Jesu Kristi namn: stå upp och gå!" (Apg 3:6). Med allmosan skänker vi något materiellt. Den kan vara ett tecken på en större gåva, som vi ger till andra med ord och vittnesbörd om Kristus, i vars namn det sanna livet är. Fastetiden nödgar oss därför att genom personliga och gemensamma ansträngningar komma Kristus nära och vittna om hans kärlek. Maria, Herrens Moder och trofasta tjänarinna, må hjälpa de troende i deras "andliga kamp" under fastetiden, att på rätt sätt bruka bönens, fastans och allmosans vapen. Förnyade i vår ande går vi då Påskens stora högtid till mötes. Med dessa önskningar meddelar jag gärna er alla den Apostoliska välsignelsen.

Vatikanen den 30 oktober 2007.

BENEDIKT PP XVI

© Copyright 2007 - Libreria Editrice
Vaticana

Översättning från Katolska Kyrkans
biskopsämbete

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/budskap-av-paven-for-
fastetiden-ar-2008/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/budskap-av-paven-for-fastetiden-ar-2008/) (2025-08-05)